

Sygnatura akt II K 117/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Żaganiu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Mariola Jabłońska**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Natalia Kitala**

Przy udziale ///

po rozpoznaniu w dniu 18.09.2015r. w Żaganiu

sprawy **I. S. syna R. i J. z domu C.**

urodzonego (...) w miejscowości Ż.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 20 maja 2014 roku do 18 listopada 2014 roku w Ż., województwa (...) będąc zobowiązanym na mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego w Żaganiu sygn. akt IIIRC.501/12 z dnia 16.11.2012 roku uporczywie uchylał się od obowiązku alimentacji małoletnich P. S. w miesięcznej kwocie 350 złotych oraz R. S. w miesięcznej kwocie 350 złotych, w łącznej kwocie miesięcznie 700 złotych przez co naraził wymienionych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, działając na szkodę małoletnich P. S. i R. S. - reprezentowanych przez matkę - E. C.

- tj. o czyn z art. 209 § 1 kk

1. oskarżonego **I. S.** uznaje za winnego tego, że w okresie od 20 maja 2014 roku do 31 października 2014r. w Ż., województwa (...) będąc zobowiązanym na mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego w Ż. sygn. akt IIIRC.501/12 z dnia 16.11.2012 roku uporczywie uchylał się od obowiązku opieki i nie łożył alimentów na utrzymanie małoletnich P. S. w miesięcznej kwocie 350 złotych oraz R. S.

w miesięcznej kwocie 350 złotych, w łącznej kwocie miesięcznie 700 złotych przez co naraził wymienionych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, działając na szkodę małoletnich P. S.

i R. S. - reprezentowanych przez matkę - E. C., tj. występku z **art. 209 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk** i za to na podstawie **art. 209 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 2 kki art. 35 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk** wymierza mu karę **6 (sześciu)** miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze **20 (dwudziestu)** godzin w stosunku miesięcznym;

2. na podstawie **art. 36 § 2 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk** zobowiązuje oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie małoletnich dzieci P. S. i R. S. w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności;

3. na podstawie **art. 626 § 1 kpk, art. 618 § 1 pkt 11 kpk i § 14 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, ze zm.)** zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych + należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę z urzędu;

4. na podstawie **art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych** (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 r.

z późn. zm.) zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

Sygn. akt IIK 117/15

UZASADNIENIE

W dniu 19.10.1998r. E. C. urodziła syna P. S., w dniu 01.03.206r córkę R. S.. Ojcem obydwójga dzieci jest oskarżony I. S.. W dniu 29.10.2010r Sąd Rejonowy w Żaganiu wyrokiem w sprawie III RC 474/10 zasądził od oskarżonego na rzecz P. S. i R. S. alimenty w kwocie po 250 zł miesięcznie płatne do rąk ich matki. Wysokość alimentów została podwyższona prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu w sprawie III RC 501/12 do kwoty po 350 zł miesięcznie na każde z dzieci. W 2010 roku rozpadł się konkubinaty oskarżonego z E. C., oskarżony wyprowadził się z domu i nie prowadzi od tamtej daty wspólnego gospodarstwa domowego z matką dzieci. Oskarżony nie wywiązywał się z obowiązków określonych wyrokiem, dlatego E. C. złożyła wniosek egzekucyjny w listopadzie 2010r do komornika przy Sądzie Rejonowym w Żaganiu, które toczy się pod sygnaturą KMP 80/10. Prowadzone postępowanie egzekucyjne nie przyniosło żadnych efektów, oskarżony nie dokonywał żadnych dobrowolnych wpłat w toku tego postępowania na poczet alimentów pomimo monitów kuratora sądowego.

Dzieci oskarżonego od marca 2011 roku korzystają ze świadczeń funduszu alimentacyjnego wypłacanych przez Urząd Miejski w Ż.. Po raz ostatni decyzją z dnia

26.08.2014r Burmistrz Miasta Ż. przyznał świadczenie z funduszu alimentacyjnego na rzecz R. S. w kwocie 350 zł miesięcznie za okres od 01.10.2014r do 30.09.2015r oraz na rzecz P. S. na okres od dnia 01.10.2014r do dnia 30.09.2015r.

Na dzień 18.12.2014r oskarżony zalegał z płatnością alimentów na kwotę 3350ka zł. wraz odsetkami na rzecz wierzyciela. Zaległości na rzecz (...) wynosiły na ten sam dzień (...)62 zł wraz z odsetkami.

Matka pokrzywdzonych w okresie objętym zarzutem nie pracowała, czasami zbierała runo leśne. Była zarejestrowana jako osoba bezrobotna, Podstawowym źródłem utrzymania dzieci były świadczenia z funduszu alimentacyjnego oraz zasiłki rodzinne i zasiłek pielęgnacyjny na córkę w łącznej kwocie 445 zł miesięcznie. R. jest pod stałą opiekę endokrynologa. E. C. korzystała z pomocy (...) w Ż.. Od dnia 24.03.2014r sfinansowano obiady dla jednego dziecka w szkole do 27.06.2014r. W sierpniu 2014r przyznano świadczenie na zakup żywności w kwocie 270 zł dla 3 osób. Przyznano świadczenie na zakup żywności we wrześniu i październiku 2014r w łącznej kwocie 540 zł. W listopadzie 2014r przyznano specjalny zasiłek celowy w wysokości 270 zł oraz przyznano 1 tonę opału.

Oskarżony w okresie objętym zarzutem nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ż.. Był zarejestrowany jako osoba bezrobotna, której nie przysługiwało prawo do zasiłku do dnia 19.05.2014r. Potem wyrejestrował się w dniu 20.05.2014r z uwagi na podjęcie pracy. W dniu 20.05.2014r oskarżony podpisał umowę o dzieło z D. K. na okres do dnia 30.06.2014r, uzgodniono kwotę 1200 zł brutto za wykonie dzieła. Oskarżony pieniądze otrzymał wypłacane co tydzień. Oskarżony podpisał kolejną umowę o dzieło z D. K., w której przyjął na siebie zobowiązanie wykonania przygotowania podłoża pod roboty malarskie w kościele w Kościskach od dnia 01.08.2014r do 31.10.2014r. Uzgodniono, że za wykonane dzieło oskarżony otrzyma kwotę 6500 zł w terminie 7 dni od przyjęcia dzieła. I. S. zarejestrował się ponownie jako osoba bezrobotna w dniu 19.11.2014r.

Oskarżony korzystał również z pomocy Ośrodka Pomocy (...) w Ż.. Ustalono mu prawo do bezpłatnych posiłków jednodaniowych w stołówce (...) na okres od 19.05.2014r do 31.07.2014r. W listopadzie 2014r otrzymał zasiłek celowy w wysokości 200 zł oraz prawo do bezpłatnych posiłków jednodaniowych w stołówce (...) na okres od 15.12.2014r do 31.01.2015r. W okresie objętym zarzutem nie chorował przewlekłe.. Oskarżony jest osobą bezdomną. Zamieszkiwał grzecznościowo w lokalu zajmowanym przez jego kolegę położonym w Ż. przy ul. (...). Potem od lutego 2014r mieszkał na terenie pustostanu przy ul. (...) w Ż.. Kurator sprawujący dozór nad oskarżonym B. F. pomagała mu w formułowaniu podań z prośbami o pozyskanie lokalu mieszkalnego na zasadzie najmu z zasobu mieszkaniowego Gminy Ż.. I. S. nie

posiada żadnego majątku, swoje rzeczy przechowuje w plecaku. W budynku (...) w Ż. wykonuje wszelkie czynności związane z higieną osobistą.

Oskarżony w okresie objętym zarzutem nie płacił alimentów, ale przekazywał sporadycznie bardzo drobne kwoty pieniędzy dla córki R. do jej skarbonki. Latem 2014r w okresie objętym zarzutem kupił córce używany telefon komórkowy za 100 zł oraz używany dres dla syna. Zaprosił córkę do cyrku i zakupił jej bilet, zapraszał dzieci na pizzę, zaprosił dwa lub trzy razy dzieci wraz z matką na grilla. Kupił synowi przybory szkolne za kwotę około 100zł po rozpoczęciu roku szkolnego we wrześniu 2014r. W okresie wykonywania prac w Kościskach zabrał ze sobą syna, który pracował na podstawie odrębnej umowy. P. S. zarobił około 700 zł. Pieniądze przeznaczył na zakup laptopa. Oskarżony dołożył do zakupu 100 zł lub 200 zł,

Oskarżony zdobył zawód tokarza. Poszukuje pracy jako pracownik fizyczny, obecnie utrzymuje się z prac dorywczych zarabiając dziennie 10 zł.

Oskarżony był wielokrotnie karany.

prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 12.12.2008r w sprawie o sygnaturze IIK 653/08 za czyn z art. 278 § 1 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 14.12.2011r w sprawie o sygnaturze IIK 912/09 za czyn z art. 178a § 2 k.k. wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby oraz orzeczono zakaz kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres 2 lat .

prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 02.10.2013 w sprawie o sygnaturze IIK353/13 za czyn z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie do 10.09.2010r do 30.06.2011r oraz od dnia 29.12.2011r do dnia 28.06.2012r wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby oraz zobowiązano do lożenia na utrzymanie dzieci.

prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 02.04.2014r w sprawie o sygnaturze IIK 161/13 za czyn z art.244 k.k. wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby,

prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 26.09.2013r w sprawie o sygnaturze IIK 662/13 za czyn z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od dnia 29.06.2012r do dnia 19.04.2013r. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, oraz zobowiązano do lożenia na utrzymanie dzieci.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnienia oskarżonego I. S. – k. 81-83 k 40 akt w zw. z k 81,
- zeznania świadka E. C. – k. 82 k 29-30 akt w zw. z k 82,
  - zeznania świadka B. F. – k. 83,
  - akta Sądu Rejonowego w Żaganiu o sygnaturze Doz 530/13
  - zawiadomienie o przestępstwie złożone przez Burmistrza Miasta Ż. k 1,
- decyzja Burmistrza Miasta Ż. z dnia 12.11.2014r. – k.3,
- decyzja Burmistrza Miasta Ż. z dnia 26.08.2014r w sprawie ustalenia prawa do świadczenia z funduszu alimentacyjnego – k.6,

- wezwania kierowane do oskarżonego wraz z dowodami doręczeń k 4,5,
- notatka urzędowa z dnia 10.12.2014r k 15,
- odpis wyroku SR w Żaganiu w sprawie (...) C 501/12 k 8, 22 oraz w sprawie III RC 474/10 k 23,
- Pismo Powiatowego Urzędu Pracy w Ż. – k. 16-17 akt
- Pisma Komornika przy SR w Żaganiu wraz z kartą rozliczeniową – k. 7, 17,18, 27 akt
  - Karta karna k 45-47,68-70,
  - Kserokopie aktu oskarżenia w sprawie 1Ds 493/13 k 9,10 wraz kserokopią wyroku SR w Żaganiu w sprawie IIK 353/13 k 11,
  - Kserokopie aktu oskarżenia w sprawie 1Ds 568/13 k 12-13 wraz kserokopią wyroku SR w Żaganiu w sprawie IIK 662/13 k 14,
  - Dane osobopoznawcze oskarżonego k 42,
  - Informacje Ośrodka (...) w Ż. k 20,21,28
  - Odpisy wyroków SR w Żaganiu w sprawie IIK 662/13 k 78, IIK 353/13 k 79,
  - Decyzja (...) w Ż. z dnia 30.03.2015r k 80.

Przedmiotem ochrony art. 209 k.k. są prawidłowe stosunki rodzinne i realizacja obowiązku opieki przez zaspokojenie potrzeb materialnych osób, które same nie są w stanie ich zaspokoić. Podmiotem omawianego przestępstwa może być tylko ten, na kim ciąży **obowiązek prawny** lożenia na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby (przestępstwo indywidualne). Zgodnie z treścią art. 209 § 1, obowiązek ten może wynikać z ustawy lub orzeczenia sądu. W pierwszym wypadku chodzi o obowiązek alimentacyjny określony w art. 128-133 k.r.o. (rodziców wobec dzieci, ale także dorosłych dzieci wobec rodziców, którzy nie są w stanie utrzymać się samodzielnie); w drugim wypadku - o obowiązek ustalony orzeczeniem sądowym zasądzającym alimenty na rzecz małoletniego dziecka lub inny rodzaj świadczenia (np. obowiązek płacenia renty za spowodowany uszczerbek na zdrowiu). Warunkiem karalności niealimentacji nie jest samo niewykonywanie ciężącego na sprawcy obowiązku lożenia na utrzymanie dziecka, rodziców lub innej osoby najbliższej, lecz **uporczywe uchylanie się** od tego obowiązku. Przez "uporczywość" rozumie się zachowanie długotrwałe, powtarzalne, nacechowane złą wolą i nieustępliwością (por. wyrok SN z dnia 27 lutego 1996 r., II KRn 200/95, Orz. Prok. i Pr. 1996, nr 10 oraz postanowienie SA w Krakowie z dnia 13 grudnia 2000 r., II AKz 289/00, KZS 2000, z. 12, poz. 28). W świetle ustalonej linii orzecznictwa **uchylanie się** od obowiązku lożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi dopiero wtedy, gdy zobowiązany, mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli. Musi to, więc być zachowanie **umyślne**, w którym wyraża się szczególne nastawienie psychiczne sprawcy (element subiektywny), a z drugiej strony - stan uchylania się trwający przez określony dłuższy czas (element obiektywny). Ten negatywny stosunek sprawcy do ciężącego na nim obowiązku musi być wykazany stosownymi dowodami, przy czym nie są istotne motywy kształtujące takie nastawienie sprawcy. Skoro istota przestępstwa uporczywego uchylania się od obowiązku alimentacji polega na **narażeniu** (bezpośrednim, konkretnym) osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, to nie usuwa skutku przestępstwa fakt, iż potrzeby te są zaspokajane przez inną osobę (np. drugiego z rodziców, który czyni to kosztem znacznych poświęceń albo wyniku świadczeń dokonywanych z funduszy publicznych.; zob. cyt. już wyrok SN z dnia 27 marca 1987 r.; por. też uchwałę SN z dnia 23 sierpnia 1973 r., VI KZP 25/73, OSNKW 1973, nr 11, poz. 133) . Jedynie w sytuacji, gdy osoba uprawniona do świadczeń alimentacyjnych uzyskała majątek w pełni wystarczający na zaspokojenie jej potrzeb, odpada materialna podstawa bytu omawianego przestępstwa.

Oskarżony **I. S.** w toku przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony potwierdził, że w zarzucanym mu okresie nie płacił żadnych alimentów na rzecz swoich dzieci. Oskarżony tłumaczył, że nie był zarejestrowany, jako osoba bezrobotna, gdyż podjął pracę w firmie budowlanej (...) i dlatego się wyrejestrował. Oskarżony podał, że pracował w okresie od maja 2014r do końca października 2014r. zarabiając około 5, 7 tysięcy złotych. Tłumaczył, że nie miał w całości tych pieniędzy do dyspozycji, gdyż wykonywał prace w miejscowości K. powiat J., musiał sam pokryć koszty wyżywienia, pobytu oraz dojazdu. Dlatego mimo, że zarabiał nie płacił alimentów.

Na rozprawie oskarżony formalnie przyznał się do winy, jednak szczegółowa treść wyjaśnień wskazywała, że jego zdaniem, choć nie płacił alimentów, nie czynił tego złośliwie. Objaśniał, że jest osobą bezdomną i nie ma dochodów. Tłumaczył, że aby nie stoczyć się na dno musi mieć pieniądze kwocie 10 zł dziennie. Potrzebuje je choćby po to, aby wykupić możliwość przemocowania, gdy jest zimno u kolegów w mieszkaniu socjalnym. Sąd dostrzegł, że oskarżony wyjaśnił, że w okresie objętym zarzutem pracował. Stwierdził, że nie otrzymał od D. K. pełnej kwoty 6500 zł za wykonywane prace z tytułu umowy zawartej w dniu 01.08.2014r. W umowie wykazano tak wysoką kwotę, gdyż było to mu potrzebne do uwiarygodnienia podania o przyznanie mu lokalu od gminy na zasadzie umowy najmu. Sąd dostrzegł, że oskarżony nie był konsekwentny w określaniu, jaką kwotę otrzymał od D. K.. Twierdził, że wypłacał on pieniądze tygodniowe lub co dwa tygodnie, były to wypłaty w kwocie średnio 300 zł tygodniowo. Pracując poza Ż. musiał kupić jedzenie, nocleg zapewnił ksiądz. Kupił buty. Oskarżony ostatecznie potwierdził, że otrzymał 1200 zł za pierwszy miesiąc pracy w maju i czerwcu 2014r, za kolejne miesiące nie potrafił wskazać, jaką sumę pieniędzy otrzymał. Początkowo podał, że zamiast kwoty 6500 zł otrzymał około 4000 zł., Potem stwierdził, że była to kwota 2000 zł, 2500 zł.

Sąd przede wszystkim dokonał porównania wyjaśnień oskarżonego do zeznań matki pokrzywdzonych **E. C.**, gdyż jest świadkiem, który mógł przekazać najpełniejsze informacje o ich sytuacji materialnej i finansowej w okresie objętym zarzutem oraz na temat wypełniania przez oskarżonego obowiązku łożenia na ich utrzymanie dzieci.

Sąd oceniał bardzo uważnie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Sąd weryfikował wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania E. C. porównując je z innymi dowodami, przede wszystkim z dokumentami zgromadzonymi w aktach dozoru prowadzanego na I. S. o sygnaturze Doz 530/13. Badał zeznania świadka **B. F.** (kuratora sądowego).

Sąd dostrzegł, że oskarżony realizując swoje prawo do obrony składał wewnątrznie sprzeczne wyjaśnienia, co do istotnych faktów. W pierwszej swej relacji przedstawionej na etapie postępowania przygotowawczego zapewniał, że chociaż pracował i zarabiał nie dawał swym dzieciom pieniędzy, bo ponosił wydatki na zakup wyżywienia, dojazdu do miejsca pracy. Tymczasem na rozprawie oskarżony stwierdził, iż wprawdzie pracował, ale nie otrzymał całej uzgodnionej z D. K. kwoty. D. K. nie nadesłał żądanych informacji o kwocie wypłaconych pieniędzy oskarżonemu i dacie wypłaty. Oskarżony zmieniał swe wyjaśnienia w tym zakresie, co wykazano powyżej. Sąd kierując się doświadczeniem życiowym oraz wiedzą o tym, że przedsiębiorcy nie zawsze realizują swe zobowiązania uznał, że należy dać wiarę oskarżonemu, iż nie otrzymał całej kwoty 6500 zł, lecz zdaniem Sądu otrzymał znaczną jej część, przecież D. K. wypłacił wynagrodzenia za dzieło wykonane przez syna oskarżonego P. S. pracującego w tym samym czasie, co oskarżony. Ponadto E. C. zeznawała, że oskarżony mówił jej, że dobrze zarabia. Sąd zwrócił uwagę na ten fragment zeznań świadka, kiedy w podała, że inne osoby, które spotykała w trakcie oczekiwania na wypłatę świadczeń socjalnych w okresie objętym zarzutem, a które dobrze znają oskarżonego mówiły jej, że oskarżony pił alkohol i grał na automatach.

Zdaniem Sądu oskarżony nie był szczery, kiedy objaśniał, że nie dysponował dostateczną ilością środków pieniężnych, aby zapłacić alimenty na rzecz dwójki dzieci. Jego wyjaśnienia są sprzeczne z zeznaniami świadka E. C. oraz B. F.. Kurator sądowy B. F. sprawujący dozór nad oskarżonym na podstawie wyroku SR w Żaganiu w sprawie IIK 353/13 swoje spostrzeżenia zamieszczała w aktach dozoru o sygnaturze Doz. 530/13. W dniu 10.06.2014r umieściła adnotację, że zobowiązała I. S. do dostarczenia dowodu wpłat na poczet alimentów. W dniu 18.07.2014r I. S. w rozmowie

telefonicznej ponownie zobowiązał się do dostarczenia dowodu wpłaty na poczet alimentów. W dniu 18.11.2014r kurator odnotował, że I. S. oświadczył, że nie dokonał żadnej wpłaty, bo pracodawca nie wypłacił mu pieniędzy.

I. S. nie był szczery wobec kuratora, gdyż na rozprawie tłumaczył, że wypłacano mu pieniądze w mniejszych kwotach, co tydzień. Ponadto świadek B. F. zeznała, że jej zdaniem oskarżony otrzymał pieniądze, być może w mniejszej kwocie niż uzgodniono. Miała zastrzeżenia, że oskarżony w trakcie dozoru nie utrzymywał stałego kontaktu. Sad uznał zeznania B. F. za prawdziwe. Zeznawała okoliczność prowadzonych czynności służbowych w związku z dozorem i nie miała żadnego powodu, aby przedstawiać przebieg zdarzeń w sposób kłamliwy, czy też odmienny od ich faktycznego toku, narażając się tym samym na odpowiedzialność karną. Nadto z uwagi na upływ czasu starała się wskazać jedynie te okoliczności, które pamiętała,

Sąd daje wiarę oskarżonemu, iż sytuacja życiowa oskarżonego była w badanym okresie trudna. Jego wyjaśnienia pozostają w zgodzie z zeznaniami świadka B. F. kuratora sądowego. Przecież istniały podstawy do tego, aby oskarżony korzystał ze świadczeń (...) w Ż.. W okresie do 19.05.2014r do 31.07.2014r przyznano mu jednodaniowe posiłki. Jednak Sąd nie mógł stracić z pola widzenia tego, że od 20 maja 2014r oskarżony wykonywał pracę w ramach umowy o dzieło do dnia 31.06.2014 i miał wypłacane, co tydzień 200, 300 zł - łącznie 1200 zł. Zatem miał możliwość, aby wypełnić, jeśli nie w całości to, choć w części obowiązek alimentacyjny i przekazać dzieciom większą pomoc materialną niż telefon komórkowy warty 100 zł czy spodnie dresowe, zakup jednego biletu do cyrku. Oskarżony nie ponosił przecież wydatków związanych z utrzymaniem mieszkania, w Kościskach lokum zapewnił ksiądz.

Pieniądze przeznaczał tylko na swoje potrzeby. Tymczasem E. C. dysponując głównie świadczeniami otrzymywanymi z funduszu alimentacyjnego w niższej wysokości niż oskarżony musiała zaspokoić potrzeby dwójki dzieci. Dlatego nawet ta trudna sytuacja życiowa oskarżonego przy uwzględnieniu dalszych danych o zarobionych pieniądzach od sierpnia do października 2014r nie dała podstawy do stwierdzenia, że nie miał obiektywnych możliwości realizacji w sposób systematyczny choć w części obowiązku zapłaty świadczeń alimentacyjnych na rzecz dwojga dzieci. Oskarżony miał wypłacane pieniądze od sierpnia do października 2014r, co tydzień, co dwa tygodnie w kwotach około 300 zł. Za ten okres przyznał, że wypłacono mu około 2500 zł. W tym okresie oskarżony przeznaczył około 100 zł na zakup wyprawki dla syna, dołożył jak sam wyjaśnił 100 zł do zakupu laptopa. W ocenie Sądu miał możliwość w tym okresie realizacji obowiązkułożenia na utrzymanie dzieci w większym zakresie, jednak obowiązek ten ignorował podobnie jak wezwania kuratora do jego wypełnienia. Oskarżony nie chce przyjąć do wiadomości, że w okresie, kiedy zarabkuje otrzymywane pieniądze powinien przede wszystkim przeznaczać na zapłatę świadczeń alimentacyjnych dla dzieci w wysokości określonej w orzeczeniu sądu. Po dokonaniu zmiany priorytetów mógł przeznaczać te pieniądze na utrzymanie dzieci. Sąd uznał, że w listopadzie kiedy oskarżony nie pracował i otrzymał zasiłek z (...) nie mógł faktycznie z obowiązku się wywiązywać i Sąd zmienił opis czynu.

Sąd daje wiarę oskarżonemu, że interesował się losem dzieci. Zebrane dowody, zbieżne wyjaśnienia oskarżonego i świadka E. C. pozwalają uznać, za wykazane, że oskarżony kupił w okresie objętym zarzutem córce telefon komórkowy za 100 zł, synowi dres. Dał 100 zł synowi w wrześniu 2014r na zakup wyprawki do szkoły. Czasami przekazał 20 zł córce. Raz kupił bilet do cyrku córce, dał 100 zł synowi na zakup laptopa. Zapraszał dzieci na pizzę i grilla.

Zdaniem Sądu oskarżony i E. C. w sposób spójny, wzajemnie się uzupełniający opisywali co do najważniejszych faktów przejawy zainteresowania oskarżonego losem dzieci.

Sąd nie odnalazł podstaw do zakwestionowania wiarygodności relacji E. C., ani w zakresie w jakim opisywała trudną sytuację materialną swoją i dzieci ani w zakresie w jakim podawała w jaki sposób oskarżony przejawiał w okresie objętym zarzutem zainteresowanie dziećmi. Z tychże zeznań wynika bowiem, iż oskarżony wprawdzie nie płacił alimentów to jednak w okresie wakacji w 2014 zabrał córkę do cyrku. Kiedy pracował w K. zabrał ze sobą do pracy syna i ten zarobił około 700 zł Oskarżony wkładał drobne pieniądze do skarbonki dla córki, dawał drobne prezenty typu spineczki. Zaprosił dzieci dwa trzy razy na grilla. Jednocześnie Sąd zwrócił uwagę na to, że E. C. zeznała, że oskarżony mówił jej w okresie objętym zarzutem, że zarabia 700, 900 zł tygodniowo. Świadek potwierdzał, że słyszała od znajomych oskarżonego, iż te pieniądze zamiast dla dzieci przeznaczał na alkohol i grę w automaty. Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówi wiarygodności relacji byłej konkubiny oskarżonego, zwłaszcza, że była rzeczowa.

Świadek w sposób widoczny starała się zachować obiektywizm. Potrafiła uzasadnić swoje spostrzeżenia. Podając fakty wskazywała wszystko co jest było jej wiadome, nie ukrywając ani okoliczności negatywnych, jak i pozytywnych dla oskarżonego. Zeznania te były zbieżne z relacją innego świadka B. F..

Oskarżony eksponował swoją bardzo trudną sytuację materialną, która uniemożliwiała wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego wobec dzieci. Sąd oceniając wiarygodność wyjaśnień oskarżonego odnosił je do ustaleń dotyczących sytuacji finansowej i życiowej dokonanych w toku w toku prowadzanego dozoru pod sygnaturą Doz. 530/13. W aktach tych znajdują się odpisy umów zawartych przez oskarżonego z D. K.. Ich analiza pozwoliła ustalić wysokość uzgodnionego wynagrodzenia za wykonane prace przez oskarżonego.

Zdaniem sądu treść wyjaśnień oskarżonego I. S. skonfrontowana z zeznaniami świadków; E. C. , B. F. a także treścią dokumentów zgromadzonych w sprawie oraz w aktach dozoru o sygn. Doz. 530/13 pozwala uznać, że oskarżony nie dopełniał ciężącego na nim obowiązku mimo, że miał obiektywną możliwość, w tym częściowej jego realizacji. Oskarżony mógł przeznaczać regularnie część zdobywanych dochodów tygodniowo od maja 2014r do października 2014r w kwocie około 200, 300 zł na rzecz dzieci, bo miał ku temu możliwości finansowe, nawet przy uwzględnieniu wydatków ponoszonych przez niego na dojazdy do pracy raz w tygodniu lub na dwa tygodnie, zakup żywności. Powinien podejmować większy wysiłek, aby szukać sposobów na znalezienie dochodu, taki wysiłek podejmowała pokrzywdzona zajmując się zbieractwem runa leśnego .

Zdaniem Sadu aktywność E. C. i pieniądze wypłacane z funduszu alimentacyjnego pozwalała zaspokoić elementarne potrzeby pokrzywdzonych. Ich sytuacja finansowa nie była ani stabilna, ani dobra. Matka dziecka w okresie objętym zarzutem była zarejestrowana jako osoba bezrobotna, zdobywała drobne dochody zbierając runo leśne. Oskarżony powinien zrozumieć, że fakt zaspokojenia potrzeb życiowych uprawnionego kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji albo przez fundusz alimentacyjny nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia tych potrzeb.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony swym bezprawnym, karalnym i karygodnym działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 209§1 kk popełnionego w okresie od 20.05.2014r do 31.10.2014r.

Sąd dokonując oceny zachowania oskarżonego, które miało miejsce przed dniem 01.07.2015 roku, kiedy to **ustawą** z dnia 20 lutego 2015 r. **o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw** zawartą w Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r. znowelizowano przepisy kodeksu karnego dokonywał wyboru, którą z ustaw zastosować w rozpatrywanej sprawie czy obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa czy w czasie orzekania. Kierował się fundamentalną zasadą prawa karnego, która mówi, że zmiana ustawodawstwa karnego **nie może działać na niekorzyść sprawcy**, tj. nie może zaostrzać jego odpowiedzialności w stosunku do tej, jaką by poniósł pod rządem ustawy obowiązującej w czasie, gdy popełnił czyn zabroniony (zasada *lex severior retro non agit*). (art. 4 § 1 k.k) i dlatego uznał, iż *in concreto* względniejsze będą uregulowania ustawy w poprzednim brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przestępstwa w zwłaszcza, co do przesłanek zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności..

Zgodnie z art. 4 § 1k.k. ustawę obowiązującą w czasie orzekania (nową) stosuje się, jeżeli nie wprowadziła ona żadnych zmian w zakresie odpowiedzialności sprawcy, a także jeżeli jest "względniejsza", tzn. działa na jego korzyść. Natomiast w sytuacji gdy poprzednio obowiązująca ustawa była dla sprawcy korzystniejsza, należy zastosować tę ustawę.

Wymierzając karę, dokonując wyboru jej rodzaju oraz określając wysokość Sąd dążył do tego, aby realizowała dyrektywy wymiaru kary opisane w art. 53§1 k.k. i była adekwatna do stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu, realizowała zasady prewencji indywidualnej i ogólnej.

Sąd miał też na uwadze okoliczności wymienione w §2 art. 53 k.k. dotyczące przedmiotowej i podmiotowej charakterystyki przestępstwa, w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, zachowanie się po jego popełnieniu.

Sąd dokonując wyboru rodzaju kary kierował się zasadą preferencji kar nieizolacyjnych wyrażoną w treści art. 58 § 1 k.k.

Oskarżony w okresach ustalonych przez sąd zignorował ciążący na nim obowiązek zabezpieczania materialnych podstaw egzystencji swoich dzieci. Jednak Sąd dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu miał na uwadze w jakiej sytuacji życiowej znajdował się oskarżony. Nie ma on swojego miejsca zamieszkania, jest osobą bezdomną. Poza okresem czerwca, sierpnia, września, października 2014r nie zdobywał regularnych dochodów. Bardzo trudna sytuacja życiowa oskarżonego z pewnością nie dawałaby podstaw do uznania, że złośliwie nie regulował alimentów, gdyby nie to, że w tym okresie pracował i zdobywał dochody. Sporadyczne przekazywanie niewielkiej wartości prezentów takich jak telefon komórkowy za 100 zł na rzecz córki, spodnie dresowych dla syna, kwoty 100zł we wrześniu na zakup wyprawki do szkoły dla syna, czy około 100, 200 zł na zakup laptopa nie wyłączają winy oskarżonego, ale jej stopień umniejszają, podobnie jak stopień społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony musi mieć świadomość, że nie wykazywał ani woli ani determinacji w polepszeniu sytuacji materialnej dzieci. W ocenie Sądu mógł czynić więcej i łożyć proporcjonalnie do możliwości finansowych. Sąd dostrzega to, że oskarżony nie nadużywa alkoholu, bo takich okoliczności nie stwierdził kurator. Nie jest osoba głęboko zdemoralizowaną. Dbą o swój wygląd, podejmuje zatrudnianie, podejmuje działanie o uzyskania mieszkania, współpracuje z (...) w Ż.. Czyni dużo, aby nie ulec degradacji.

Oskarżony nie przyznał się do winy, lecz realizował prawo do obrony i Sąd nie zaliczył tego do okoliczności obciążających.

Sąd miał to na uwadze przy określeniu rozmiaru i rodzaju kary, podobnie jak i to, że oskarżony, że był karany dwukrotnie za czyny z art. 209 § 1 k.. Jednak ten fakt nie przesadzał o tym, że w tym przypadku istnieje konieczność wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Zdaniem sądu karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy będzie kara ograniczenia wolności. Zwłaszcza, że Sąd uznał, że oskarżony popełnił zarzucony czyn w okresie od 20.05.2014r do 31.10.2014r.

Zdaniem sądu kara ograniczenia wolności w wymiarze 6 miesięcy polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym jest karą współmierną do stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu. Nie może być uznana za rażąco łagodną.

Sąd pragnąc wzmocnić wychowawcze oddziaływanie na oskarżanego nałożył na niego w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności obowiązek wykonywania ciążącego obowiązku lożenia na utrzymanie córki i syna. Wymierzona kara stanowi sprawiedliwą odpłatę, oddziałuje wychowczo na oskarżonego, ponadto uświadamia innym osobom, że podobne zachowania nie są akceptowane. Zastosowana wobec niego suma represji karnych pozwala w sposób najbardziej efektywny ten cel zrealizować. Zachowanie oskarżanego w dalszym ciągu będzie monitorowane przez kuratora w sprawie IIK 353/13 do października 2016r.

W myśl art. 624 k.p.k. oraz na podstawie art. 17 ust 1 ustawy z dnia .23.06.1973r o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983r nr 49, poz. 223 z poz. mianami) zwolniono oskarżonego od ponoszenia opłaty, gdyż ich uiszczenie byłoby zbytnim obciążeniem.